

Πέτρος Αραπάκης: Ο Μανιάτης θαλασσοπόρος που έκανε τον γύρο του κόσμου με ένα 12μετρο σκάφος..

[/ Γενικά Θέματα](#)

Ένας από τους μεγαλύτερους θαλασσοπόρους του 20ου αιώνα, που παραμένει άγνωστος στους περισσότερους στη χώρα μας, ήταν ένας Έλληνας. Ο Μανιάτης Πέτρος Αραπάκης. Δεν θα βρείτε σχεδόν τίποτα γι' αυτόν στο διαδίκτυο. Έχοντας διαβάσει περιληπτικά την ιστορία του ομολογούμε ότι εντυπωσιαστήκαμε και

σκεφτήκαμε ότι και αυτός θα πρέπει να γίνει γνωστός στο ευρύτερο κοινό. Με την πολύτιμη βοήθεια της κυρίας Καίτης Αραπάκη, που μας παραχώρησε μοναδικά και αδημοσίευτα στοιχεία, παρουσιάζουμε σήμερα ένα αφιέρωμα στον μεγάλο θαλασσοπόρο και εξερευνητή Πέτρο Αραπάκη και είμαστε σίγουροι ότι όσα θα διαβάσετε γι' αυτόν σίγουρα θα σας εντυπωσιάσουν.

Ποιος ήταν ο Πέτρος Αραπάκης;

Ο Πέτρος Αραπάκης γεννήθηκε στη Χαριά της Μάνης το 1879. Ήταν εγγονός του ιατροχειρουργού και αγωνιστή του 1821 Ηλία Αραπάκη.

Από πολύ μικρή ηλικία έδειξε την αγάπη του για τη θάλασσα. Σε ηλικία μόλις 16 ετών με μια απλή βάρκα περίπου 5 μέτρων ταξίδεψε 1.500 μίλια στις ακτές της Μεσογείου για να συναντήσει μερικούς φίλους του αφήφώντας τους κινδύνους και τις κακουχίες. Γύρω στο 1903 ήταν ο πρώτος που μπήκε στο άγνωστο και ανεξερεύνητο μέχρι τότε σπήλαιο της Βλυχάδας (ή Γλυφάδας), ενός από τα σπήλαια του Δυρού.

Ο Πέτρος Αραπάκης χάραξε το όνομά του σε βάθος 1.200 μέτρων, κάτι που επιβεβαιώθηκε από τον Ιωάννη Πετρόχειλο και τη σύζυγό του Άννα, σπουδαίους σπηλαιολόγους, που εξερεύνησαν τη Βλυχάδα το 1949.

Να σημειώσουμε εδώ ότι το λιμναίο σπήλαιο της Βλυχάδας, για τον εντυπωσιακό και πολύχρωμο διάκοσμό του θεωρείται το ωραιότερο λιμναίο σπήλαιο του κόσμου. Πληροφοριακά αναφέρουμε ότι δεύτερο ωραιότερο θεωρείται το σπήλαιο Παντιράκ της Νότιας Γαλλίας και τρίτο το λιμναίο σπήλαιο Ζάιτα της Βηρυτού.

Επανερχόμαστε στον Πέτρο Αραπάκη όμως. Φοίτησε στο Γυμνάσιο της Καλαμάτας και στη συνέχεια γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ένα χρόνο αργότερα όμως την εγκατέλειψε, καθώς η αγάπη του για τη θάλασσα υπερίσχυσε. Έτσι πήγε στην Αγγλία, όπου σπούδασε σε Σχολή Εμποροπλοιάρχων στο Λονδίνο.

Όταν αποφοίτησε τύπωσε ένα ναυτικό χάρτη που εντυπωσίασε ακόμα και τους καθηγητές του στη Σχολή. Στη συνέχεια έφυγε για τη Νέα Υόρκη. Εκεί έμεινε ένα χρόνο εργαζόμενος στο κατάστημα κάποιου συμπατριώτη μας.

Μόλις εξοικονόμησε μερικά χρήματα έφυγε για την Αυστραλία (1908). Στο Σίδνεϊ γνώρισε μια πλούσια κοπέλα τη Σεσίλια Άνταμς, η οποία τον προσέλαβε ως καπετάνιο στη θαλαμηγό της. Σύντομα οι δύο νέοι ερωτεύτηκαν.

Το στοίχημα

Στη διάρκεια μιας συζήτησης στο Σίδνεϊ με δύο φίλους του έναν Γερμανό που ονομαζόταν Φρίντριχ και τον Άγγλο George Blythe, επίσης εμποροπλοιάρχους,

υπήρξε μεταξύ τους έντονη διαφωνία για το ποιος είναι ο καλύτερος ναυτικός λαός του κόσμου. Ο καθένας διεκδικούσε τον τίτλο αυτό για τη χώρα του. Ο Αραπάκης τους ανακοίνωσε τότε ότι σκοπεύει να κάνει τον γύρο του κόσμου με σκάφος για να αποδείξει ότι οι Έλληνες είναι οι καλύτεροι ναυτικοί παγκοσμίως.

Η Σεσίλια Άνταμς όχι μόνο πρόσφερε το γιοτ της "Πανδώρα", μήκους περίπου 12 μέτρων και βάρους 9 τόνων, αλλά και 60 λίρες την εβδομάδα σε όποιον τον συνόδευε ως ναύτης στο τολμηρό εγχείρημά του.

Είχε προσπαθήσει αρχικά να μεταπείσει τον Αραπάκη αλλά εκείνος ήταν ανένδοτος. Για κάποιο διάστημα δεν εμφανιζόταν κάποιος πρόθυμος να συνοδεύσει τον Αραπάκη, ο φίλος του George Blythe παρουσιάστηκε και του είπε ότι δέχεται να ταξιδέψει μαζί του ως ναύτης.

Πριν φύγει ο Πέτρος Αραπάκης αρραβωνιάστηκε τη Σεσίλια Άνταμς. Ο Blythe φαίνεται ότι είχε στο μυαλό του το ταξίδι του Αμερικανού Joshua Slocum, που το 1895 είχε διασχίσει μόνος του τον Ατλαντικό από τη Βοστώνη ως το Γιβραλτάρ και σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να κάνει το γύρο του κόσμου με τον Αραπάκη και την "Πανδώρα".

Το ταξίδι των δύο φίλων ξεκίνησε από το Burrigeg της Δυτικής Αυστραλίας στις 3 Μαΐου 1910. Η Όλγα Στάθη-Μάρτιν, 10 ετών τότε(εδώ τη βλέπουμε σε φωτογραφία της το 1987) και ο πατέρας της, ήταν οι τελευταίοι που τους αποχαιρέτησαν. Στις 29 Μαΐου μετά από ένα επικίνδυνο ταξίδι 2.000 μιλίων έφτασαν στη Μελβούρνη, όπου έμειναν για μερικές εβδομάδες. Στις 16 Αυγούστου έφτασαν στο Σίδνεϊ.

Από εκεί, έφυγαν την άλλη μέρα για τη Νέα Ζηλανδία.

Ο καιρός που συνάντησαν, ήταν πολύ άσχημος. Στις 2 Οκτωβρίου 1911, η «Πανδώρα» έφυγε από τη Νέα Ζηλανδία και ξανοίχτηκε στον ωκεανό.

Στις 22 Ιανουαρίου 1911, αφού είχαν περιπλεύσει το ακρωτήριο Cape Town και βρισκόταν μόνο τρία μίλια μακριά από την ακτή, ένα τεράστιο κύμα, αναποδογύρισε την «Πανδώρα», ωστόσο ένα άλλο, τους επανέφερε στην αρχική τους θέση.

Ένα νορβηγικό φαλινοθηρικό που ψάρευε στην περιοχή, τους ρυμούλκωσε ως το New Island, όπου ο Αραπάκης και ο Blythe επισκέυασαν, εντελώς δωρεάν μάλιστα, τις ζημιές της «Πανδώρας» και συνέχισαν το ταξίδι τους για την Αμερική.

Τελικά, οι δύο τολμηροί θαλασσοπόροι, κατάφεραν να φτάσουν στην Νέα Υόρκη.

Ο Πέτρος Αραπάκης στη Νέα Υόρκη

Όταν ο Αραπάκης και ο Blythe έφτασαν στη Νέα Υόρκη, η υποδοχή που τους έγινε ήταν απίστευτη.

Έδεσε την «Πανδώρα» δίπλα σ' ένα μεγάλο υπερωκεάνιο.

Οι εφημερίδες αφιέρωσαν πολλές σελίδες στο κατόρθωμα των δύο ναυτικών. Μία μάλιστα, κάτω από τη φωτογραφία της «Πανδώρας» και του υπερωκεάνιου, είχε τη λεζάντα:

«Το μεγαλύτερο και το μικρότερο υπερωκεάνιο του κόσμου»!

Πολλοί επιχειρηματίες ζητούσαν από τον Αραπάκη να εμφανίζεται για λίγα λεπτά της ώρας με εισιτήριο, μόνο και μόνο για να τον βλέπει ο κόσμος. Οι ομογενείς που ήδη είχαν αρχίσει να πληθαίνουν στην αμερικανική μεγαλούπολη (και στις Η.Π.Α. γενικότερα βέβαια), του ζητούσαν να μείνει κοντά τους και να μην φύγει. Ωστόσο, ο Μανιάτης θαλασσοπόρος ήταν ανένδοτος. Κάποιοι συμπατριώτες του απ' τη Μάνη, σκέφτηκαν να καταστρέψουν την «Πανδώρα», για να τον αναγκάσουν να ματαιώσει τα παράτολμα σχέδιά του. Εκείνος όμως το κατάλαβε και έμενε συνέχεια στο σκάφος για να αποφύγει οποιαδήποτε δολιοφθορά.

Λέγεται ότι πριν εγκαταλείψουν τη Νέα Υόρκη, ένας Αμερικανός θαλασσόλυκος, ο T. F. Day, προειδοποίησε τον Αραπάκη και τον Blythe, ότι η συνήθεια που είχαν να δένουν το τιμόνι και ν' αφήνουν το γιοτ να ταξιδεύει μόνο του, ήταν πολύ επικίνδυνη.

Το τελευταίο ταξίδι

Η «Πανδώρα» με τους Αραπάκη και Blythe, ξεκίνησε τελικά από τη Νέα Υόρκη με προορισμό το Λονδίνο.

Από εκεί σκόπευαν να περάσουν στη Μεσόγειο, να έρθουν στην Ελλάδα και στη συνέχεια μέσω της διώρυγας του Σουέζ να συνέχιζαν το ταξίδι τους για την Αυστραλία, έχοντας ολοκληρώσει τον γύρο του κόσμου.

Οι δύο γενναίοι θαλασσοπόροι, δοκιμάστηκαν σκληρά στον Ατλαντικό Ωκεανό.

Λίγο έξω από την Ισπανία, τους συνάντησε ένα υπερωκεάνιο. Η «Πανδώρα» είχε υποστεί μεγάλες ζημιές από μια τρικυμία. Ήταν και οι δύο τους με κουρελιασμένα ρούχα, μακριά μαλλιά και γένια και με κόκκινα μάτια από την αϋπνία και δεν είχαν νερό και τρόφιμα.

Αυτά, νερό και τρόφιμα, ήταν τα μόνα που ζήτησαν από το πλήρωμα του υπερωκεάνιου, το οποίο τους τα πρόσφερε. Μάλιστα, τους ζήτησαν να εγκαταλείψουν την «Πανδώρα» και να ανεβούν στο υπερωκεάνιο που θα συνέχιζε τη ρότα του προς τη Μεσόγειο. Ο Πέτρος Αραπάκης ήταν όμως ανένδοτος.

- Όχι, ξεκίνησα με ένα σκοπό και δεν μου επιτρέπεται να φυγομαχήσω. Ή θα φτάσω ή θα χαθώ.

Αυτό ήταν και το τελευταίο σημείο ζωής που έδωσαν οι Αραπάκης και Blythe.

Είτε κάποια φουρτούνα βύθισε την «Πανδώρα», είτε λόγω της συνήθειας τους να πλέουν με το τιμόνι δεμένο, έπεσαν σε κάποιο άλλο, μεγαλύτερο πλοίο και βούλιαξαν, χωρίς να αντιληφθεί κάποιος κάτι.

Έτσι, τον Μάρτιο του 1911, έξω από τις ακτές της Ισπανίας, γράφτηκε, άδοξα, άδικα και πρόωρα, το τέλος ενός μεγάλου Έλληνα θαλασσοπόρου, του Πέτρου Αραπάκη και του θαρραλέου Άγγλου καπετάνιου George Blythe... Υπολογίζεται ότι είχαν διανύσει συνολικά 122.000 ν.μ.!

Η Σεσίλια Άνταμς στην Ελλάδα

Το 1940, λίγο πριν τον πόλεμο, ήρθε στην Ελλάδα η Σεσίλια Άνταμς, η αρραβωνιαστικιά του Πέτρου Αραπάκη.

Ήθελε να γνωρίσει από κοντά, 30 χρόνια αργότερα, τον τόπο καταγωγής του αγαπημένου της.

Κατέλυσε στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία» και έμεινε στη χώρα μας για 15 ημέρες. Ο αδελφός του Πέτρου, Γιάγκος (Ιωάννης) Αραπάκης, διαπρεπής γιατρός και Δήμαρχος Καλλιθέας από το 1933 ως το 1941, ανέλαβε να την ξεναγήσει και να την περιποιηθεί.

Ήταν ένας φόρος τιμής της Σεσίλια, στη μνήμη του αγαπημένου της...

Το Ακρωτήριο Χορν

Στην παγκόσμια ναυτική ιστορία, ο Αραπάκης και ο Blythe, έχουν καταγραφεί ως οι πρώτοι που περιέπλευσαν το ακρωτήριο Χορν από τη Δύση στην Ανατολή.

Στο "A Mariner's Miscellany" («Ανάλεκτα ενός Ναυτικού») αναφέρεται ότι αυτό έγινε το 1911 από τους George Blythe και Peter Arapakis με το μικρό πλοίο (sloop είναι η λέξη που χρησιμοποιείται), «Pandora».

Το Ακρωτήριο Χορν, είναι το νοτιότερο άκρο της Λατινικής Αμερικής και αποτελεί το σημείο όπου χωρίζονται ο Ατλαντικός και ο Ειρηνικός Ωκεανός.

Τα κύματα στην περιοχή είναι τεράστια και η θάλασσα πολύ επικίνδυνη, καθώς εκεί «πλέουν» και παγόβουνα. Μέχρι την διάνοιξη της Διώρυγας του Παναμά, αποτελούσε το μοναδικό πέρασμα από τον Ατλαντικό στον Ειρηνικό Ωκεανό και αντίστροφα.

Το πέρασμα του ακρωτηρίου Χορν, για τους ναυτικούς θεωρείται κάτι αντίστοιχο με την αναρρίχηση στο Έβερεστ για τους ορειβάτες!

Ο Joshua Slocum που αναφέραμε παραπάνω, φαίνεται ότι δεν έκανε στο ταξίδι του

τον περίπλου του ακρωτηρίου Χορν. Το 1934, ο Νορβηγός Al Hansen, με το σκάφος «Mary Jane», ήταν ο πρώτος που περιέπλευσε το Χορν από την Ανατολή στη Δύση, ωστόσο το πλοίο του καταστράφηκε στις ακτές της Χιλής.

Το άλλοτε αμυντικό οχυρό συγκρότημα της οικογένειας Αραπάκη στη Χαριά Πύργου Δυρού στη Μάνη, αναστηλώθηκε με περισσή φροντίδα και σεβασμό στην παραδοσιακή μανιάτικη αρχιτεκτονική, μετατράπηκε σε ξενοδοχείο επιπλωμένων διαμερισμάτων Α' τάξης.

Εδώ γεννήθηκε ο μεγάλος θαλασσοπόρος Πέτρος Αραπάκης που, όπως πολλοί σπουδαίοι Έλληνες, είναι ελάχιστα γνωστός. Ελπίζουμε με το άρθρο αυτό, όχι μόνο να τον μάθουν περισσότεροι, αλλά και η ελληνική Πολιτεία να τον τιμήσει με κάποιο τρόπο, έστω και μετά από 110 χρόνια...

Ευχαριστούμε θερμά την κυρία Καίτη Αραπάκη, που ευγενέστατα και πρόθυμα μας πρόσφερε τα στοιχεία για τη συγγραφή του άρθρου. Πολλά από αυτά, προέρχονται από εκτενές αφιέρωμα του Μανιάτη δημοσιογράφου Βάσου Τσιμπιδάρου (1919-2002) στην εφημερίδα «Ακρόπολις», ενώ με αναζήτηση σε ξένες διαδικτυακές πηγές, εντοπίσαμε ορισμένα άγνωστα ως τώρα στοιχεία για τον Πέτρο Αραπάκη.

πηγη Πρωτο Θεμα